NN 74/2018 (17.8.2018.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: UsII-41/18-6 od 11. srpnja 2018.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlengi Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe, Općine Sućuraj, Sućuraj, Riva 19, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i utvrđivanja naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 11. srpnja 2018.

presudio je

I. Poništava se djelomično rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/79, urbroj: 376-10-18-18 od 8. siječnja 2018.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I. utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na navedenim česticama k.o. Bogomolje i k.o. Sućuraj, koje su u vlasništvu Općine Sućuraj, točkom II. je utvrđeno da elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu iz točke I. tog rješenja čini 4937,5 m^2 trase kabelske kanalizacije te 2364,15 m^2 trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova što je ukupno 7.301,65 m^2, a točkom III. utvrđena je visina naknade za pravo puta za nekretnine iz točke I. koju je tužitelj obvezan plaćati Općini Sućuraj u iznosu od 57.176,40 kn godišnje počevši od 26. veljače 2016. s tim što je naknadu za prvu i drugu godinu potrebno uplatiti u roku od 8 dana od dana primitka tog rješenja.

Protiv tog rješenja tužitelj je podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga. U bitnom navodi da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je prilikom određivanja trenutka od kada se računa obveza plaćanja naknade za pravo puta pogrešno priznao zainteresiranoj osobi pravo na naknadu za razdoblje od dana zaprimanja zahtjeva. Poziva se na odredbu članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje u tekstu: ZEK) te na Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta. Ističe da je u trenutku pokretanja upravnog postupka na snazi bio Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta (»Narodne novine« 152/11. i 151/14. – dalje u tekstu stari Pravilnik) dok je neposredno prije donošenja rješenja, a tijekom trajanja postupka odnosno 30. rujna 2017. na snagu stupio Pravilnik o izmjenama i dopunama Pravilnika o potvrdi i naknadi (»Narodne novine« 95/17. – dalje u tekstu novi Pravilnik). Navodi da novi Pravilnik u odnosu na stari sadrži postupovnu odredbu prema kojoj tuženik više ne izdaje potvrdu o pravu puta u postupku vođenom na zahtjev vlasnika nekretnine, već samo u slučaju kada je taj postupak vođen na zahtjev infrastrukturnog operatora te materijalno pravnu odredbu prema kojoj se obveza plaćanja naknade računa za razdoblje od zaprimanja zahtjeva. Stoga smatra da tuženik nije bio ovlašten primijeniti odredbu članka 5. stavka 4. novog Pravilnika koja nije bila na snazi u vrijeme pokretanja upravnog postupka. Osporava pravilnost utvrđenja prava vlasništva na predmetnim nekretninama, te se poziva na zemljišnoknjižne izdatke iz kojih proizlazi da zainteresirana osoba nije vlasnik predmetne čestice, odnosno da to nikad nije ni bila, već da su vlasnici fizičke osobe, odnosno Republika Hrvatska (povijesni zk. izvadak za zkč.br. 848 k.o. Općina Bogomolje i povijesni zk. izvadak za zkč.br. 4083/9 k.o. Općina Bogomolje) te da je zainteresiranoj osobi priznato pravo na naknadu i za čestice koje u zemljišnim knjigama ne postoje (zkč.br. 4210 i 4211 k.o. Bogomolje, kao i zkč.br. 1687 k.o. Sućuraj). Ističe da u postupku nije nedvojbeno utvrđeno je li zainteresirana osoba bila vlasnik neke nekretnine u trenutku podnošenja zahtjeva, odnosno da nije utvrđeno je li za nekretnine obuhvaćene rješenjem zainteresirana osoba ostala vlasnik kroz čitav period za koji je priznata naknada. Navodi da je postupajući po zaključku tuženika od 27. prosinca 2016. dostavio podatke u skladu s aktualnim zemljišnoknjižnim izvacima na dan kada je izvršen uvid u zemljišne knjige koje održavaju zemljišnoknjižno stanje samo tijekom studenog i prosinca